

En profeti

Odysseus

På stranden stod Odysseus og ventede på sine mænd. De var ved at hente får på skibet, kulsorte fuldvoksne får, som ikke selv kunne finde ud af at springe fra borde, men måtte fires ned af to mand og klagede sig lydeligt når hovene ramte vandet. De havde svært ved at få fodfæste på rullestenene, og mændene måtte styre dem gennem brændingen med et fast greb i ulden.

Anders iagttog dem i ly af et klippefremspring. Bortset fra mændene og skibet var stranden død. Der var ingen muslingeskaller, ingen krabber der pilede af sted mellem stenene, ingen søstjerner eller striber af tang. Ingen lugt af havvand. 'Det er en kulisse,' tænkte Anders. 'De har bygget en strand til filmen, men hvordan har de fået bølgerne til at rulle?' Om et øjeblik ville han træde ud af skyggen og opdage at klippen var af papmache, men han havde ikke lyst til at bryde illusionen. Han ville følge handlingen på afstand og først give sig til kende når der kom en pause i optagelserne.

Odysseus begyndte at gå, og mændene fulgte efter med fårene. De

trak lidt ind i landet til de nåede et stykke med åben jord, og her lod Odysseus sine folk grave et hul i jorden af en underarms længde og lige så dybt. Hullet begyndte de at fylde med ting mens de fremsagde bønner, kæder af ord som Anders ikke kunne forstå. Honning og fåremælk var det første de ofrede, derefter vin, vand og mel. Anders udså sig en klippe som var høj nok til at han kunne se ned i hullet. Han ventede at se en grødet masse dernede, men jorden havde suget det hele til sig. Og nu blev knivene hvæsset og det første får fik struben skåret over. Blodet dampede i den kolde luft, og selv på afstand kunne han mærke lugten af noget levende: blod, uld og angst i én kvalmende dunst. Omkring hullet dannede der sig en tåge, og ud af tågen skilte der sig ansigter og menneskeskikkelser. Mændenes bevægelser var blevet stivere, og de sidste får brægede gennemtrængende, men slagtingen fortsatte til hullet var mættet med blod og holdt op med at suge. Først på det tidspunkt gav Odysseus ordre til at holde inde med drabene og partere de første af fårene. Han havde sat sig på knæ foran hullet og holdt sit sværd op som værn mod tågen af ånder.

‘Hvordan laver de det?’ tænkte Anders. ‘De må have computermanipuleret billederne.’ Så gik det pludselig op for ham at der var noget usædvanligt ved optagelserne: Han gik omkring inde i den færdige film, men kunne selv bestemme fra hvilken vinkel han ville se den. Og med en del af sin bevidsthed vidste han at han måtte være faldet i søvn. Filmen var en drøm han drømte.

Mændene parterede dyrene med store klodsede bevægelser. De rev indvolde og knogler ud og smed dem på skindene, som de rullede sammen til pakker og kastede på et sydende bål. Selve kødet fik de

sidste får lov at trække efter sig ned til skibet. Der blev mærkværdigt stille da fårene var væk, kun fra åndetågen udgik der en hvisken. Forskellige skikkelser steg frem, men gik i opløsning igen, det virkede som en tilfældig sump af afdøde sjæle. Men efter nogen tid begyndte der at vise sig en egentlig form, noget der lignede et menneske mere end et skygebillede. Odysseus flyttede på sig. Han havde sendt mændene bort og sad alene tilbage mellem graven og det osende bål. Så nærmede Anders sig stille. Han var mere nysgerrig end bange.

Nu var det tydeligt at der stod en mand foran hullet. Odysseus havde sænket sit sværd og ladet ham komme så tæt på at han kunne stikke sin hånd ned i blodet og slikke det af sine fingre. Det efterlod et blodspor på læberne, som fik Anders til at tøve et øjeblik inden han stillede sig lidt derfra, delvis i skjul af røgen fra bålet. Manden begyndte at føre en dæmpet samtale med Odysseus. Det var svært at opfatte hvad der blev sagt. ‘De taler jo græsk,’ kom Anders i tanke om, men i det samme hørte han den nyankomne sige:

“Læg ikke hånd på det fremmede kvæg, hvis du ønsker at gense Ithakas kyst og din hustru og søn og det hus du har bygget.”

Stemmen var lav, men indtrængende. Den gamle mand stak hånden i hullet flere gange, og hver gang var det som om han fik ny kraft.

Med ét rettede han sig op og kiggede direkte hen på Anders.

“Sig mig engang,” sagde han,

“hvilken vej har du fulgt ned til skyggernes rige?”

Hvad er dit navn og din stand, er der guder der styrer din færden?”

‘Er det mig han taler til?’ Anders fór sammen. Han var udmærket tilfreds med at være tilskuer. Det var en mærkværdig måde den gamle

talte på, men den indgød respekt, og han havde en stærk fornemmelse af at det ikke var nu han skulle lufte sin manglende tro på Gud, endsiges på guder i flertal. Han løftede forsigtigt hånden til hilsen: "Anders," sagde han og tilføjede, "jeg kommer fra fremtiden."

"Fremtiden kender jeg godt, ja jeg kender den faktisk til fulde," sagde den gamle og strøg sig over skægget med den rene hånd inden han fortsatte:

"Anders fra fremtidens Jord, du er gået forkert og i fare.

Du kan nå hjem hvis du vil; skynd dig, du er ventet på Jorden!"

Med disse ord vendte han sig og begyndte at gå væk.

Anders så sig om. Odysseus var forsvundet, men bålet var der endnu, og hullet, som igen var blevet belejret af en åndetåge. Han havde ingen idé om hvor han befandt sig, eller hvordan han skulle komme derfra, og han følte sig ubehageligt alene. "Vent," råbte han efter spåmandens skygge. "Hvad mener du med ..." 'Men jeg drømmer jo,' huskede han pludselig. 'Jeg kan rejse hvorhen jeg vil.'

Tanken trøstede ham. Han havde aldrig før mødt en vismand i drømme. 'Tilbage, siger han. Mon meningen er at jeg skal vågne nu? Men det er vel *min* drøm, ikke hans, så hvorfor så hurtigt?' Det slog ham at hvis Odysseus kunne få et godt råd, så måtte der også være et til ham, noget han kunne tage med sig tilbage. Uden at tænke mere over det satte Anders efter Teiresias. Han løb forbi graven og ind mellem skyggerne.